

BABIÄŒEKA A DÄŠDEÄŒEEK

ÄšterÄ½, 01 Ä™Ä-jen 2019

MÄim krÄisnou vzpomÄnku z dÄ›stvÄ-: mÄj dÄ›deÄek byl roÄnÄ-k 1901, babiÄka 1904. KdyÄ¾ jsem se narodila jÄi, mÄ› sebou ÄjedesÄtku a babiÄce klepala na dveÄ™e. ÄEasto jsem k nim na ÄEervenÄ½ vrch jako malÄi jezdila, nejdÄ™Ä-v na nejrÄ›znÄ›jÄi- prÄ›zdniny a pozdÄ›ji alespoÄ› v nedÄ›li na nÄ›vÄ›tÄ›vu. On si totiÄ¾ dÄ›da Äas od Äasu brÄ›val na Äjeho ps nÄ-m na dlouhÄ© prochÄ›zky kamsi k Ä›Ä›reckÄ©mu lesu.

BabiÄka

s nÄ-m nechodila, protoÄ¾e v tÄ© dobÄ› uÄ¾ mÄ›la Parkinsonovu chorobu, doprovÄ›zenou tÄ™esem a tÄ›Ä¾ko se pohybovala. DÄ›da tedy na starÄ›j kolena (omlouvÄ›m se vÄ›jem ÄipernÄ½m sedmdesÄ›tnÄ-kÄ™m), uklÄ›zel, vaÄ™il, pral a hÄ›dal se s babiÄkou. Jednou, kdyÄ¾ jsem zase pÄ™ijela pro Egara, dÄ›da vaÄ™il a hned na mÄ›, zeptej se bÄ›by, kolik tam pÄ™ijde vajec, a babiÄka zas: Ä™ekni mu, Ä¾e tÄ™i, a tak to Ä›lo celÄ© dopoledne. TlumoÄ›ila jsem jim, nepromluvili spolu ani slovo.

Moje

asi desetiletÄ› hlava byla parÄ›dnÄ› zmatenÄ› - co se to tu dÄ›je? PochopitelnÄ› mi oba pÄ™ipadali pÄ™Ä›jernÄ› staÄ™Ä- a uÄ¾ vÄ›bec jsem nechÄ›pala, jak mÄ› Ä¾ou ve svÄ©m vÄ›ku trucovat?! Myslela jsem, Ä¾e to je jen vÄ½sada dÄ›tÄ›.

KdyÄ¾

jsem byla v koupelnÄ› a babiÄka pÄ™iÄ›la za mnou, koneÄ›nÄ› byla pÄ™Ä-leÄ¾itost se jÄ›zeptat, co se to dÄ›je. Ä›žjÄ› s dÄ›dkem nemluvÄ-mÄ©, odvÄ›tila.

Ä›žProboha proÄ›?Ä©

BabiÄina

spikleneckÄ› odpovÄ› mÄ› dostala: Ä›žOn mÄ› poslal do prÄ›Ä©, a nÄ›sledoval vÄ½raz nehodnÄ½ ÄtenÄ- pro Ä¾eny, ovÄ›jem pro mÄ› to byla koneÄ›nÄ›; dostala jsem zÄ›chvat smÄ›chu, babiÄka s dÄ›dou taky, a bylo po tlumoÄ›enÄ›.

Tahle

vzpomÄnka patÄ™Ä- k tÄ›m nejhezÄ›Ä-m, protoÄ¾e to byl vÄ›Ä¾nÄ› ÄchvatnÄ½ pohled na prarodiÄ›e, rozhÄ›danÄ© z lÄ›jsky.

PAVLA